

Nr 418

L a g

om straff för varusmuggling;

given Stockholms slott den 30 juni 1960.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna som följer.

Om straff

1 §.

Den som utan att giva det tillkänna hos vederbörlig myndighet till riket inför eller från riket utför gods, för vilket tull eller annan allmän avgift skall erläggas till statsverket eller som enligt stadgande i lag eller författning ej må införas eller utföras, dömes, om gärningen sker uppsåtligen, för *varusmuggling* till dagsböter, lägst tio, eller fängelse i högst ett år. Samma lag vare, om någon medelst vilseledande i samband med tullbehandling av gods uppsåtligen föranleder, att tull eller annan allmän avgift undandrages statsverket eller att gods införes eller utföres i strid mot förbud.

2 §.

Är varusmuggling som avses i 1 § första punkten med hänsyn till godsets värde och övriga omständigheter vid brottet att anse som ringa, dömes till böter, högst trehundra kronor.

3 §.

Är varusmuggling att anse som grov, skall dömas till straffarbete i högst två år eller fängelse.

Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas om det förövats yrkesmässigt eller avsett gods av betydande myckenhet eller värde eller om gärningen eljest varit av särskilt farlig art.

4 §.

Såsom varusmuggling skall ock anses, om någon uppsåtligen

1. förfogar över oförtullat eller obeskattat gods, restitutionsgods eller införsel- eller utförselförbud underkastat gods, som i vederbörlig ordning anmälts hos tullmyndighet, och därigenom föranleder att tull eller annan allmän avgift undandrages statsverket eller att godset i strid mot införsel- eller utförsel förbud;

2. förfogar över infört gods, för vilket åtnjutits tullfrihet eller tullnedsätt-

¹ Prop. 1960: 115; L¹U 34; Rskr 348.

ning under stadgad särskild förutsättning, i strid mot vad sålunda föresatts;

3. förfogar över gods, för vilket meddelats tillstånd till införsel eller utförsel under stadgad särskild förutsättning, i strid mot vad sålunda föresatts;

4. medelst vilseledande förmår tillståndsgivande myndighet att medgi införsel eller utförsel av gods och därigenom föranleder att godset införes eller utföres i strid mot förbud.

5 §.

Den som av grov oaktsamhet förövar gärning som i 1 eller 4 § sägs, dömes till dagsböter. I ringa fall skall dock ej till straff dömas.

6 §.

Den som förvärvar, forslar, döljer, förvarar eller avyttrar gods, som varit föremål för varusmuggling, dömes, om gärningen sker uppsåtligen, för *olovlig befattning med smuggelgods* till dagsböter, lägst tio, eller fängelse i högst ett år.

Om gärningsmannen icke insåg men hade skälig anledning antaga, att godset varit föremål för varusmuggling, dömes till dagsböter.

Är brott som avses i denna paragraf ringa, skall ej till straff dömas.

7 §.

Påträffas gods undandolt i fartyg, luftfartyg eller tåg på plats, som icke är upplåten till medföljande resandes personliga begagnande, och framgår av omständigheterna, att varusmuggling, som ej är att anse som ringa, är tillämnad eller har ägt rum, dömes befälhavaren för *bristande tillsyn över transportmedel* till dagsböter, där ej ansvar bör ådömas honom enligt annan bestämmelse i denna lag. Har befälhavaren gjort vad på honom skälig ankommit för att förhindra varusmuggling, vare han fri från ansvar. Vad nu sagts om befälhavare skall, där tillsynen över transportmedlet i det avseende, varom här är fråga, genom skriftlig instruktion eller på annat dylikt sätt anförtrotts annan person av befälsgrad, i stället gälla denne.

8 §.

Lika med varusmuggling anses försök därtill.

Hava flera medverkat till gärning, som enligt denna lag är belagd med svårare straff än böter, högst trehundra kronor, skall gälla vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

Om förverkande

9 §.

Gods, som varit föremål för varusmuggling eller försök därtill, skall, till lika med emballage och kärl, vari godset förvaras, förklaras förverkat till kronan; finnes egendomen ej i behåll, skall i stället värdet förklaras förverkat. Är påföljd som nu sagts uppenbart obillig, må den helt eller delvis eftergivas.

Vad i första stycket sägs skall ej gälla mot den som i god tro förvärvat egendomen eller särskild rätt därtill.

10 §.

Vad som använts som hjälpmedel vid varusmuggling eller försök därtill eller vid olovlig befattning med smuggelgods må, såvitt ägaren eller någon som var i hans ställe uppsåtligen förövat gärningen eller medverkat därtill, förklaras helt eller delvis förverkat till kronan, om det är påkallat till

förebyggande av brott, som nu sagts, eller eljest särskilda skäl föreligga och det ej är uppenbart obilligt; finnes egendomen ej i behåll må i stället värdet, helt eller delvis, förklaras förverkat. Vad nu sagts skall dock ej gälla mot den som i god tro förvärvat egendomen eller särskild rätt därtill. I stället för förverkande äge rätten föreskriva åtgärd till förebyggande av missbruk.

11 §.

Avser förverkandeförklaring fartyg, som besväras av sjöpanträtt eller in-teckning, eller luftfartyg, besvärat av luftpanträtt eller in-teckning, må domstolen ock förklara, att panträtten skall upphöra i den förverkade egendomen. Finnes i annat fall någons rätt till föremål, som förklaras förverkat, böra oaktat förklaringen bestå, göre domstolen förbehåll därom.

12 §.

Rätten må, i stället för att förklara egendom förverkad till viss del, meddela sådan förklaring med avseende å motsvarande del av egendomens värde.

Om förundersökning m. m.

13 §.

Förundersökning rörande brott, som avses i denna lag, må inledas av tullmyndighet. Har den inletts av tullmyndighet, skall beträffande myndigheten gälla vad i rättegångsbalken är stadgat om undersökningsledare. Är saken ej av enkel beskaffenhet, skall ledningen övertagas av åklagaren, så snart någon skäligen kan misstänkas för brottet. Åklagaren skall ock eljest övertaga ledningen, när det finnes påkallat av särskilda skäl.

Åklagaren äge, då undersökningen ledes av tullmyndighet, meddela anvisningar rörande undersökningens bedrivande.

Då undersökning ledes av åklagaren, äge han vid undersökningens verkställande anlita biträde av tullmyndighet, så ock uppdraga åt tulltjänsteman att vidtaga särskild till undersökningen hörande åtgärd, om dess beskaffenhet tillåter det.

Med tullmyndighet avses i denna paragraf tullverkets ombudsman, tulldirektör, tullförvaltare, kustdistriktchef och gränsdistriktchef. Generaltullstyrelsen äge förordna jämväl annan befattningshavare i tullverket än nu sagts att fullgöra vad enligt denna paragraf ankommer på tullmyndighet.

14 §.

Tulltjänsteman, tjänsteman vid lots- och fyrstaten, posttjänsteman och tjänsteman vid statens järnvägar åligger att i den mån honom anbefalld tjänstgöring därtill föranleder noggrant övervaka, att brott, som avses i denna lag, icke äger rum. Vid sådan tillsyn äge, utan hinder av vad eljest är stadgat, posttjänsteman föranstalta om undersökning av postpaket, som inlämnats för befordran till utrikes ort eller ankommer till riket.

Tulltjänsteman äge enahanda rätt som enligt rättegångsbalken tillkommer polisman att gripa den som misstänkes för brott, som avses i denna lag, samt att till förhör medtaga den som är tillstädes å plats, där sådant brott förövats.

Om beslag

15 §.

Tulltjänsteman, tjänsteman vid lots- och fyrstaten ävensom polisman må taga egendom, som kan antagas vara enligt denna lag förverkad, i beslag. I

samband med tillsyn enligt 14 § första stycket för uppdagande av v smuggling må ock posttjänsteman och tjänsteman vid statens järnväg verkställa beslag som nyss sagts. Tulltjänsteman äge i övrigt i fråga o brott, som avses i denna lag, den rätt att taga egendom i beslag, som enligt rättegångsbalken tillkommer polisman.

Verkställes beslag av annan än undersökningsledaren eller åklagaren och har denne ej beslutat beslaget, skall anmälan skyndsamt göras hos honom och skall han därvid omedelbart pröva, om beslaget skall bestå.

16 §.

När beslag lagts å egendom, som kan antagas vara enligt denna lag förverkad, skall åklagaren antingen så snart ske kan väcka åtal för brott, som föranlett beslaget, eller talan vid domstol med yrkande om egendomens förverkande eller ock förfara på sätt i 21 § sägs.

Vad i rättegångsbalken är stadgat om den tid, inom vilken åtal sist sk hava väckts, skall ej äga tillämpning.

17 §.

Beslagtagen egendom skall, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder eller åklagaren annorlunda bestämmer, omhändertagas och förvaras av tullverket.

Om husrannsakan och kroppsvisitation

18 §.

För eftersökande av egendom, som kan antagas vara enligt denna lag förverkad, må polisman och tulltjänsteman utan förordnande företaga husrannsakan i lägenhet, som avses i 28 kap. 3 § rättegångsbalken, samt i magasin, upplagsbodar och uthus. I övrigt äge tulltjänsteman i fråga om brott, som avses i denna lag, samma rätt att utan förordnande företaga husrannsakan som enligt nämnda balk tillkommer polisman.

19 §.

Förekommer mot någon, som anträffas vid gräns- eller kustort eller kommer till plats, där förbindelse med utlandet äger rum, anledning han har på sig gods, som enligt denna lag är underkastat beslag, må i eftersökande av sådant gods tulltjänsteman företaga kroppsvisitation å nom. Om vederbörande chef för tull-, kust- eller gränsbevakning finn skärpning av tullkontrollen å persontrafiken till eller från utlandet med lägenhet eller för viss tidrymd å någon plats oundgängligen nödvändig, efter bevakningschefens förordnande kroppsvisitation verkställas å env som med lägenheten eller under tidrymden till platsen ankommer från eller från platsen avreser till utlandet. Sådant förordnande skall ofördröjligt underställas generaltullstyrelsens prövning men går likväl genast i verks lighet.

Kroppsvisitation, som är av mera väsentlig omfattning, skall verkställ inomhus i avskilt rum eller i lämpligt utrymme i fartyg samt, om undersökningsman eller den undersökte begär det och det kan ske utan stö omgång, i vittnens närvaro. Kroppsvisitation å kvinna må ej verkställ eller bevitnas av annan än kvinna.

Förande av protokoll och utfärdande av bevis om företagen kroppsvisitation erfordras ej med mindre den undersökte det begär eller föremål, så påträffas, tages i beslag.

Om förfarandet i vissa fall vid egendoms förverkande

20 §.

Är fråga om förverkande av annan egendom än forslingsredskap och är ägaren ej känd eller har han icke känt hemvist inom riket eller kan eljest ej på sätt om stämning i brottmål är stadgat delgivning ske här i riket, må talan om egendomens förverkande föras mot forslare eller annan innehavare av den beslagtagna egendomen, om han kan anträffas med stämning.

21 §.

Kan ej mot någon föras ansvarstalan för brott, som föranlett, att egendom enligt denna lag tagits i beslag, må åklagaren, där fråga är allenast om annan egendom än forslingsredskap och egendomens värde uppskattas till mindre än femhundra kronor, i stället för att vid domstol väcka talan om egendomens förverkande meddela skriftligt förordnande, att beslaget skall tills vidare bestå; och skall i sådant fall egendomen vara förverkad, därest icke inom en månad, sedan förordnandet meddelats, ägaren eller annan, som påstår sig äga rätt till egendomen, hos åklagaren anmäler missnöje med beslaget.

Anmäles missnöje, skall åklagaren, om ej beslaget finnes böra hävas, väcka talan vid domstol med yrkande om egendomens förverkande. Väckes ej talan inom en månad, sedan anmälan gjorts, skall beslaget gå åter.

Har förordnande enligt första stycket meddelats och anställes, innan frågan om egendomens förverkande blivit avgjord i den ordning, som ovan angivits, åtal angående brott, som föranlett beslaget, skall frågan om egendomens förverkande i stället prövas i samband med åtalet; och skola förty jämligt första och andra styckena vidtagna åtgärder förfalla.

Om förfarandet med förverkad egendom

22 §.

Sedan slutligen avgjorts, att egendom, som enligt denna lag tagits i beslag, skall vara förverkad, skall egendomen, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder, efter åklagarens bestämmande försäljas på offentlig auktion genom tullverkets eller utmätningsmannens försorg. Förvaringspersedel, som på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnad att användas för varusmuggling, må dock försäljas allenast om den gjorts otjänlig för sådant ändamål. Där detta ej lämpligen kan ske, skall med persedeln förfaras på sätt generaltullstyrelsen bestämmer.

Har med avseende å egendom meddelats förklaring som i 12 § sägs och erlägges ersättningsbelopp som där avses inom två månader efter det saken slutligen avgjorts, skall egendomen återställas. I annat fall må egendomen för ersättningsbeloppets uttagande försäljas i den ordning som i första stycket föreskrives.

23 §.

Är beslagtagen egendom underkastad förskämning eller snar förstörelse eller annan nedgång i värde, må den genast försäljas på offentlig auktion, och skall så alltid ske om ägaren begär det. Uppskattas egendomens värde till femhundra kronor eller mera och har ej försäljning påkallats av ägaren, skall dock tillstånd till försäljningen sökas hos rätten. Rätten må utan ägarens hörande meddela beslut om egendomens avyttring.

Om åtal

24 §.

I mål rörande brott enligt författningar, vilkas efterlevnad tullverket har att övervaka, må, om ej svårare straff än böter kan följa å brottet, talan föras av befattningshavare vid tullverket som generaltullstyrelsen bestämmer. Sådan befattningshavare må ock såsom åklagare meddela förordnande enligt 21 § första stycket.

Vad nu stadgats skall icke lända till inskränkning i allmän åklagares åtalsrätt i fråga om brott, som nyss sagts.

Särskilda bestämmelser

25 §.

Häves beslag å utländskt oförtullat gods, skall egendomen eller, om godset redan försålts, köpeskillingen överlämnas till tullmyndigheten för behörig redovisning.

26 §.

Tullmyndighet skall i enlighet med vad därom är särskilt stadgat medverka vid verkställighet av böter och andra påföljder, som ådömas enligt denna lag.

27 §.

Hava i lag eller författning angående förbud mot införsel eller utförsel av visst gods givits särskilda föreskrifter om påföljd för överträdelse av förbudet, skola bestämmelserna i denna lag, där ej annat uttryckligen anges, icke äga tillämpning.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1961.

2. Genom denna lag upphävas lagarna den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel och den 18 juni 1949 (nr 398) om straff för olovlig varuutförsel.

3. Vad i lag eller författning är stadgat om tullmålsdomstol och tullåklagare skall ej vidare äga tillämpning; dock att mål, vari talan väckts före den nya lagens ikraftträdande, i sådant hänseende skall handläggas enligt äldre lag.

4. Utan hinder av vad i denna lag stadgas om åtalsrätt må åklagaruppgifter fullgöras av de nuvarande tullfiskalerna i Stockholm, Göteborg och Malmö enligt de närmare föreskrifter generaltullstyrelsen i samråd med riksåklagarämbetet äger meddela.

5. Har åklagare före denna lags ikraftträdande meddelat skriftligt förordnande, som avses i 17 § 2 mom. lagen om straff för olovlig varuinförsel, 17 § lagen med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin eller 6 § 2 mom. lagen om straff för olovlig varuutförsel, skall, utan hinder av vad i den nya lagen är föreskrivet, förfaras enligt förordnandet.

6. Förekommer i lag eller författning hänvisning till eller avses däri eljest stadgande, som ersatts genom bestämmelse i denna lag, skall den bestämmelsen i stället tillämpas.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräftat låtit.

Stockholms slott den 30 juni 1960.

GUSTAF ADOLF

(L. S.)

(Finansdepartementet)

G. E. STRÄNG

